

vendig, er en forøget Marchfærdighed, forøget Træning i Udholdenhed paa Marcher. Marchen er mange Gange en tung Prøvelse for Mandskabet; men Øvelsen spiller her en meget stor Rolle, og den Øvelse, man faar under daglige Forhold, er i Almindelighed ikke tilstrækkelig. Jeg ønsker, at man maa have Opmærksomheden henvendt paa det, og jeg tror, at det er gavnligt at udtale, at man ogsaa fra Rigsdagens Side har Opmærksomheden henvendt paa den store Vigtighed deraf. Der er mange i vore Dage, der er tilbøjelige til at tro, at alting er afhængigt udelukkende af den saa overordentlig vigtige Færdighed i Skydning; men det nytter lidet, om en Skytte er nok saa fortræffelig, hvis man ikke kan faa ham derhen, hvor han maa være for at afgive sit Skud med Nytte. Derfor spiller Marchudholdenheden en dermed akkurat jævnbyrdig Rolle.

Der er en Ting, som navnlig er en Fare for al god Uddannelse og god Disciplin; det er Kedsomheden. Vi ved alle sammen, at Lediggang er Fandens Hovedpude; men den, mener jeg, kan modvirkes ganske betydeligt ved, at der under Uddannelsen stilles nye Opgaver, nye Krav og skærpede Krav, og noget, som kunde have sin store Interesse — hvad man ogsaa for har været inde paa —, er, hvis Mandskabet endelig bliver saa dygtigt, at man mener, at de ikke har mere at lære, da at øve saa mange som muligt af disse særdeles dygtige Folk som Underførere. Skulde Ulykken indtræffe, at det blev til Alvor med deres Brug overfor en Fjende, vil der blive Brug for mange, mange flere Førere, end vi har. Naar den højtærede Minister derfor antydede Ønskeligheden af at udदानne flere værnepligtige Befalingsmænd, slutter vi os fra vor Side saa stærkt som muligt til dette Ønske og ønsker, at det maa blive gjort i saa vid Udstrækning som muligt. Derunder er jo ogsaa indbefattet, at lavere Befalingsmænd uddannes i at føre større Tropeafdelinger, end der ellers svarer til deres Grad. Det er noget, de kan blive kaldt til under alvorlige Forhold. Men alt, hvad der kan være at sige derom, kan sammenfattes i to korte Anvisninger. Den ene er en Paamindelse til vor ærede Officersstand om at huske paa, at nu i denne Tid er det, den skal bevise Alvoren og Rigtigheden af det saa ofte fremførte Krav om en længere Uddannelsesetid. Ser Rigsdagen og ser Folket, at de Tropper, der nu faar den længere Uddannelse, udviser saa langt større Dygtighed, Færdighed og Snit, end de tid-

ligere gjorde, saa vil Forstaaelsen for Nyttens af den længere Uddannelse ogsaa komme. Og den anden er en Paamindelse om, hvor ønskeligt det maatte være overfor Mandskabet fra øverst til nederst at indskærpe Bevidstheden om, at om end mange mener, at Krigsfaren i Øjeblikket ikke hænger saaledes over vore Hoveder, som den gjorde for nogen Tid siden, saa kan dog det Moment indtræde hurtigere, end nogen aner, og under Forhold, som ingen af os kan gennemskue i Øjeblikket, at den bliver i det mindste lige saa overhængende, og der er en overvejende Sandsynlighed for, at der vil udvikle sig Forhold, hvor dette Moment vil være til Stede. Om vi saa gaar fri eller ikke gaar fri, det er der ingen, der ved; men Betydningen af, at Bevidstheden herom staar klar for alle gennem alle Rækker lige ned til Mandskabet, kan jeg understrege efter en bestemt personlig Erfaring. I 1870 var der hos alle lige ned til Rekrutterne, disse indbefattet, en meget stærk Opfattelse af og Frygt for, at vi stod paa Randen til en Krig, og den Indflydelse, som denne Formodning havde paa hele Uddannelsen, var ganske enorm og bevirkede, at man naaede mere paa en Dag end ellers paa to Dage og tidt naaede mere paa en Time end ellers paa en hel Dag. Man maa derfor ikke glemme, at det har sin Betydning, at denne Bevidsthed nu ogsaa fremkaldes, og det har sin store Betydning, at den trænger igennem alle Rækker, lige ned til Mandskabet.

Vejstrup: Ogsaa jeg ønsker at give min anbefaling til det Forslag, som i Dag foreligger til Behandling, og jeg kan paa mit Partis Vegne give det min uforbeholdne Tilslutning. Den Dispensation, som den højtærede Minister ønsker fra Hærloven af 1909, gaar jo ud paa, at det Mandskab, der indkaldes, indkaldes paa et tidligere Tidspunkt end forudsat i Hærloven. Under Behandlingen i Folketinget har der jo vist sig fuldkommen Enighed herom, og af de Udtalelser, der er faldet her i Dag, fremgaaer det ogsaa, at man her er enig om Nyttens af den Foranstaltning, der her foreslaas. Desuden tilstræber man imidlertid, at en Del af det ældre Mandskab skal kunne hjemsendes, men naar Talen er om Reglerne for Hjemsendelsen af dette Mandskab, saa hører Enigheden i nogen Grad op. Selv om der ikke er absolut Uenighed paa dette Omraade, saa har der dog i alt Fald vist sig nogen Divergens i Opfattelsen af, hvorvidt det er heldigt,